

Joachim Heinrich Sibrand

Programma, Qvo Rector Vniuersitatis Rostochiensis, Joachimvs Henricvs Sibrand, V. I. D. & P. P. O. ... Natalitia Christi, Salvtifera illuxisse indicat, insimulque Christvm Embrionem Vervm Hominem, pia & reuerentia & fide meditandum Civibus Academicis exhibet

Rostochii: Typis Io. Iac. Adleri, [1725?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn87745213X>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1725. Weihn.

~~M-1256. 190.~~

M. 1725

PROGRAMMA,

QVO
RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS,
JOACHIMVS HENRICVS
SIBRAND,
V. J. D. & P. P. O. Facult. Jur. Senior,
& h. t. Decanus.

NATALITIA CHRISTI

SALVTIFERA

illuxisse indicat,

in simulque

CHRISTVM EMBRIONEM
VERVM HOMINEM,

pia & reuerentia & fide meditandum

CIVIBVS ACADEMICIS
exhibet.

R O S T O C H I I,

Typis Io. Iacob, Adleri, SEREN. PRINC. & ACAD. Typograph.

M. 1256/190

* * * * *

Vod scriberem Vobis *Ciues Optimi*, aut quod meditandum Vobis fisterem, dum festiualis dies totius Christiani orbis, & Saluatoris natiuitas, indies noua nobis gaudia parans & pariens scribere iubet, & habui, & non habui. Qui potui carere materia, Vobis ob oculos ponenda,

dum nemo Christianus præsumatur adeo sterilis & surdus in considerandis gaudiis spiritualibus, vt nec se, nec alios possit excitare. Interim habui quod scriberem, & sane non habui. Habui nimium, hinc, quod angustis his lineis traderem, habui nihil. Oceanus est & profundum mare, diuina maiestas, bonitas, & dulcedo; huic qui se pia meditatione immergit, vadum non transit, sed ipso DEO adjutus natat, vbi sine DEO fundum peteret & demergeretur. Ex hoc diuinitatis pelago tantum deriuatur solatii, tantum amoris, tantum gaudii, vt gustans, ipsa dulcedine victus gustare destinat. Angusto vitro si totum riuum limpidissimæ aquæ superfundis, habebis tamen semper vitrum vacuum, cum non ob inopiam aquæ, sed incapacitatem vitri intromanet nihil. Sic, quam sciam nos omnes ditatos bonis coelestibus, quam nos gaudiis spiritualibus superfluos, non inueni quod propinarem, dum ex tot bonitatibus summi boni eligere aliquam, difficillimi momenti rem esse arbitratus sum. Interim dum nihil possit esse quod magis ad videndum & gustandum amorem diuinum viam pandit, ac si videre & contemplari licet *gloriam Dei in faciebus Jesu Christi*, 2. Cor. IV. 6. dum *nemo viuens*

*viuens facies diuinas lustrare possit, Exod. XXIII. 20. nisi aspexerit illum qui est Patris simillima imago, Ebr. I. qui- que descendit a patribus secundum carnem, pariter ac Deus est benedictus in secula ; Meditanda vobis sisto in præsenti- arum verba Paulina Ebr. II. 14. Quandoquidem igitur filii participes facti sunt carnis & sanguinis, & ille eodem ferme modo particeps factus est eorum. Quibus verbis Spi- ritus Sanctus ad modum communicationis sanguinis & carnis digitum intendit, adeoque ad veræ humanæ na- turæ præsentiam in Christo nos ablegat. Inuoluitur enim comparatio illa maxime stringens, inter carnem Christi, & carnem filiorum, sanguinem Christi & san- guinem filiorum, imo & inter modum communicationis, ac- ceptionis, retentionis sanguinis & carnis qui in Christo, quique in omnibus hominum filiis obtinet. Adeoque ex hoc dicto non tantum liquet quod adstruitur Phil. II. 7. verum hominem esse Christum, quia & essentiam humanam, & mores, gestusque externos hominum ha- buit, sed & suppeditatur ansa, Christum Embrionem, ve- rum jamdum hominem salutandi. In fraudem religio- nis, & palliandas hominum malitias excogitatam esse, quis non nouit hypothesin, *Embrionem*, id est partum nondum exclusum, *spem quidem esse hominis, non vero ho- minem verum.* Qualis deceperit vel Philosophia spuria, vel malitia, tutores hujus opinionis, sint ipsi illi iudices, qui non sine conscientiae contradictione impudenter lo- quuntur. Manet enim in omni tam Physicorum, quam Medicorum foro demonstratum, Embrionibus neque naturam, neque nomen hominum esse disputandum. Homo est ille, qui partibus essentialibus humanis intra se vnitis gaudet, vbi ergo vera spiritualis anima, vbi verum humanum, id est ad vnionem cum anima ratio- nali ordinatum corpus, & denique, vbi forma hominis,*

ipsa vnio harum partium, ibi verum hominem habes
vbique. Consule jam naturam, & videbis vtramque par-
tem hominis, in ipsa vnione adeste statim in conce-
ptione. Sufficiunt Anatomicorum curæ circa demon-
strandam genesin hominum ex ouulo, patris virtute
imprægnato. In eo non spes hominis sed ipse homo
adest. Anima, ex suo fonte, in ipsa ouuli foecun-
datione, deriuata, non potest esse sine corpore, quia
ad vnionem cum corpore ordinata incompleta est in
subsistendo; neque corpus absque anima erit, quia o-
mnis vitæ directio in corpore humano ab hoc vnico
principio expectari debet. Ea ergo ouulo inclusa ma-
teria crescat oportet, augeatur, maturetur, viuat; ast
absque anima nulla vita, absque vita nullum corporis
incrementum. Idcirco de animæ existentia statim
post imprægnationem hodie nemo dubitat, nisi rudio-
res scemellæ. De corpore vero quæritur, num hæc
massa ouulo foecundato inclusa, possit vocari huma-
num corpus? Equidem, si corpus humanum de tali
penitus efformato, constructo & absoluto corpore intel-
ligeretur, non liquido constat, num primo a conceptione
momento hoc nomen competat materiæ in ouulo foæ-
cundatæ & animatæ, quia non statim omnes partes,
neque debita partium consistentia, sed primæ tantum
lineæ inueniuntur; ast, quia & inchoatum, nondum pe-
nitus efformatum & effabricatum humanum corpus,
hoc nomine gaudet, quis dubitabit hominem esse con-
ceptum, & non spem hominis, hominem ali, hominem
augeri, hominem tandem excludi, & non spem hominis.
Quapropter, si quas impudicas scemellas cepit hæc ra-
bies, vt vel ipsæ, vel per alios abortus procurent, omni
iure statui in easdem opinamur, quod in homicidas sta-
tui solet. Licet cum distinctione inter animatum &
inani-

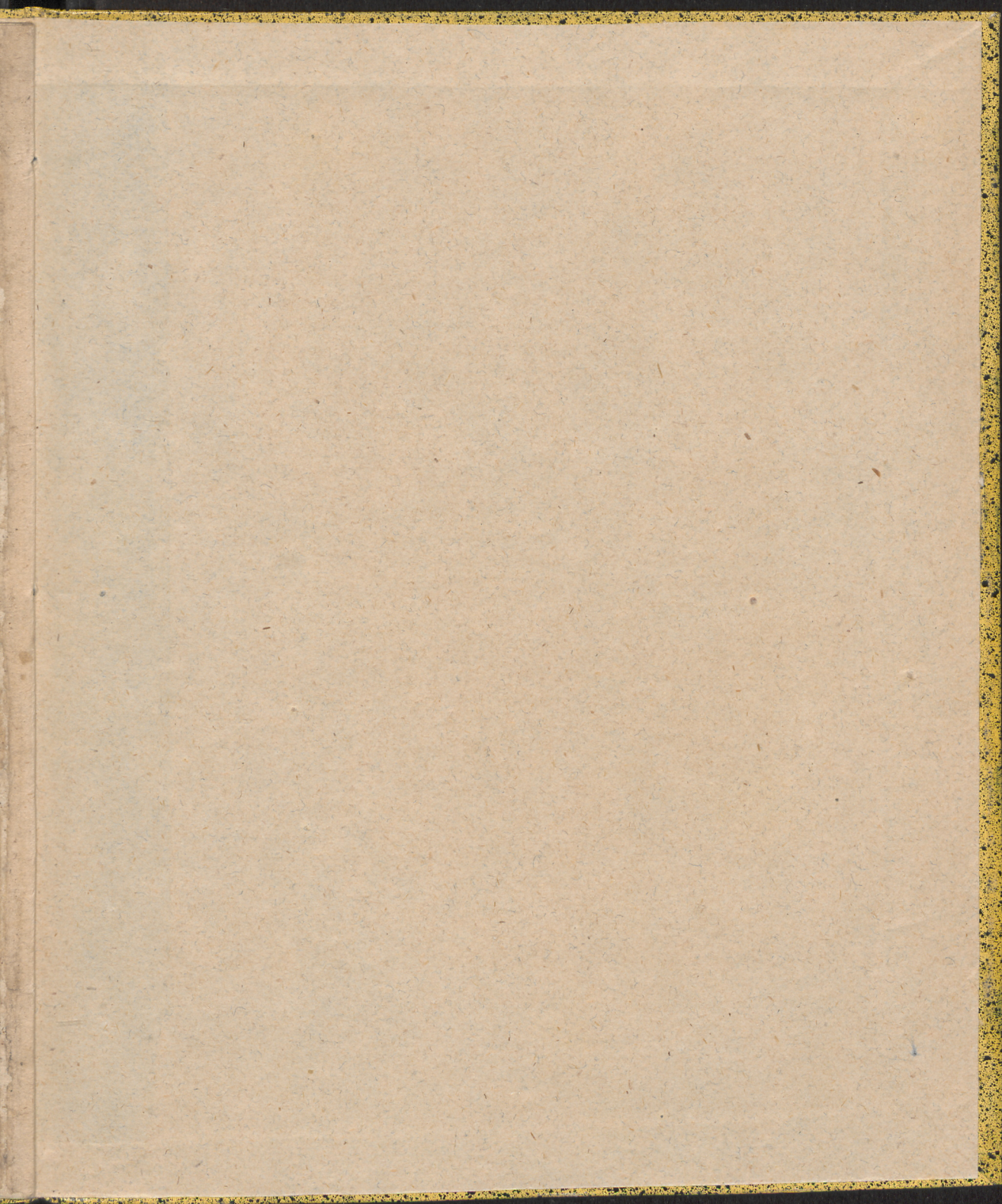
inanimatum abortum loqui, & pœnam arbitrariam fer-
vari velint alii. Imo vero, quando embriones nonnulli
ea gauisi sunt præualentia, vt singulari præ reliquis a-
dultis mactati fuerint felicitate, aut etiam singulari mo-
do sese distinxerint, argumentum inde oriri persuade-
mur, homines esse Embriones. Sic in JOHANNEM
Embrionem effundebatur Propheticus Spiritus, *Luc. I.*
15. 41. ad PAVLVM embrionem pertigit segregatio &
vocatio DEI, *Gal. I. 15.* JACOBVS embrio benedi-
ctionem & prærogatiuam suorum posterorum præ po-
steris Esau ipsa fratris conculcatione nunciauit, *Hof.*
XII. 4. SAMSON embrio Naziræus, & prædicebatur &
vocabatur, *Jud. XIII. 5. 7.* quod idem de JEREMIA le-
gitur *cap. I. v. 5.* Hæc omnia non nisi in veros homines
quadrant. Idcirco & naturæ & Scripturæ tramites se-
quentes, Embriones veros appellamus homines. Fle-
ctatis jam oculos C. O. ad CHRISTVM embrionem,
huncque, præ reliquis hominibus ratione generationis
prærogatiua non gaudentem notate ex eo capite, quod
teste *Jesaja XLIX. 5.* dicatur: *Ab utero materno formatus,*
vt inserviat DEO; quare & *v. 1.* ita loquitur: *Jehouah in-*
de ab utero vocavit me, & visceribus matris meæ constituit me-
moriam nominis mei. Et ita Christum veneramini Em-
brionem, nostrum mediatorem & verum hominem.
Quod habuit humanum corpus, non *σχηματικὸς* habuit,
vt assumeret tantum corpus fictitium, instar angelo-
rum apparentium, nec ex cœlo illud attulit, vt per Ma-
riam tanquam canalem transfret, sed potitus est eodem
humanitus, hominum more, in ipsa genesi, & modo
participationis carnis atque sanguinis infantibus homi-
nibus, embrionibus similis. Non enim sine multa
emphasi in loco citato ad *Ebræos II. 14.* Apostolus allegat
modum per quem participes fiunt infantes sanguinis &

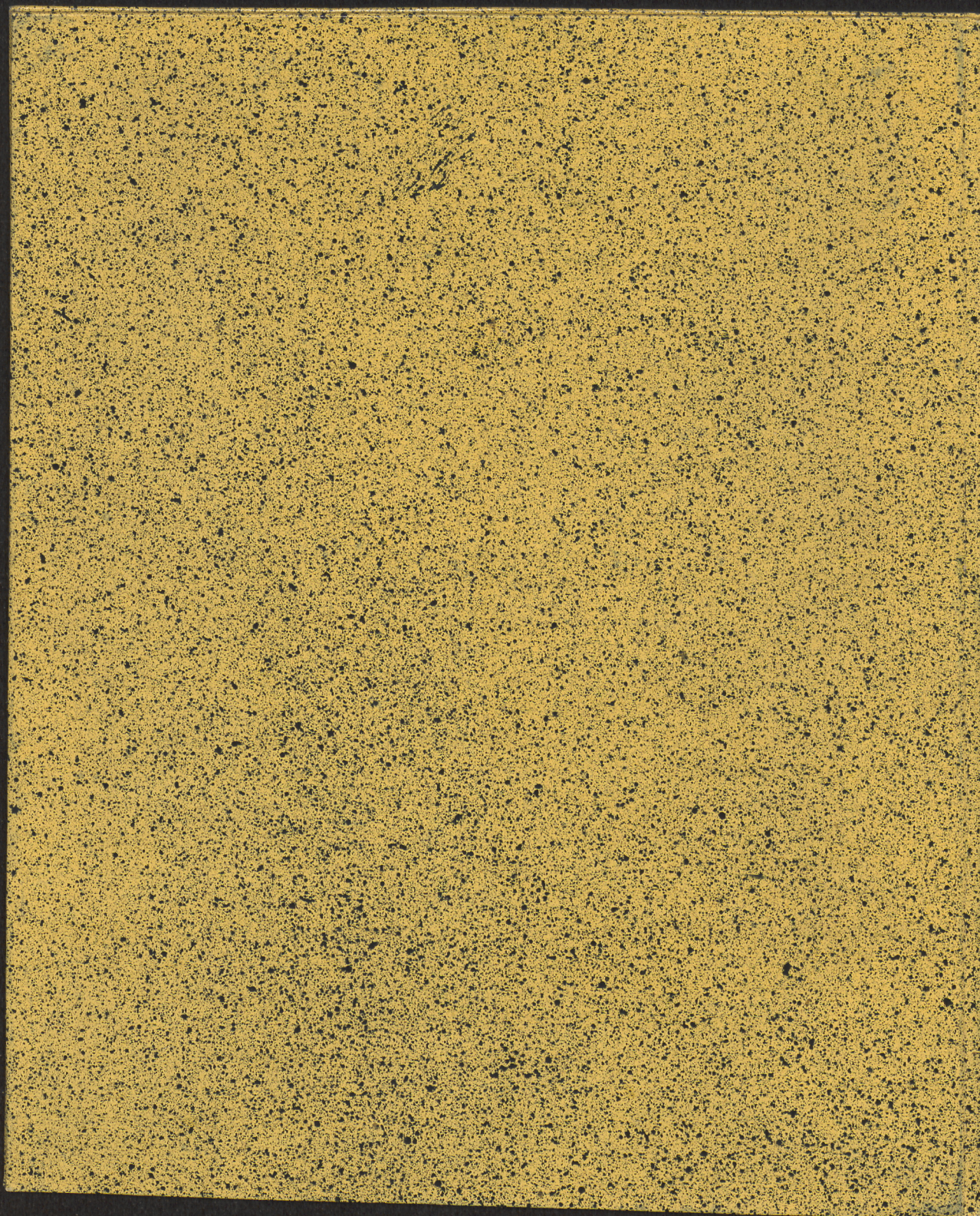
carnis, eundemque *ferme eundem* in Christo reperiri as-
 ferit; similitudinem arguens simul cum dissimilitudine.
 Dissimilitudinem quæ generationem Christi & reliquo-
 rum hominum interest, notamus ex duplici vocabulo,
 vbi de infantibus dicitur: *τὰ παῖδια κεκοινώνηκε σαρκὸς*, de
 glorioso vero Salvatore nostro *μετέσχε τῶν αὐτῶν*. Prior
 vox indicat per communicationem dari carnem & san-
 guinem omnibus infantibus, vtpote qui ex se & sua vir-
 tute nihil ad sui productionem efficere possunt, nisi
 suppetitur iis & virtus & efficacia, & materia, dum
 & ex parentibus, & per Dei, tanquam causæ efficientis,
 benedictionem fiunt; posterius autem de Christo adhi-
 bitum vocabulum infert, participationem quidem, ita
 tamen factam, vt subjectum participans jam sit in esse,
 adeoque per possessionem & propriam virtutem hanc
 participationem tueatur. Hoc ipso inducimur con-
 siderare differentiam, quæ alios homines embrio-
 nes & Christum intercedit, quod illi a non esse ad
 esse, hic a non esse tale, ad esse tale oriatur; illi
 ab alio creatore effectum corpus habeant, hic ve-
 ro sibi ipsi parauerit corpus, juxta assertum An-
 geli, Luc. I. 35. *δύναμις ὑψίστη ἐπισκιάσει σοι*. Veruntamen
 absit vt exinde concludamus, ouulum illud ex quo pro-
 gnatus Saluator, immediate ab ipso esse creatum; et-
 enim non nisi ab Adamo descendens homo erat promis-
 sus, quare Paulus Ebr. II. ii. inquit: *Ἐσθ' ἁγιάζων, Ἐσθ' ἁγιά-
 σται ἐκ ἑνὸς ὅτι πάντες ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ
 καὶ ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ*
fratres eos vocare. Ast vero non idem naturæ ordo ser-
 vatus est in conceptione Christi, qui in reliquis seruatur
 hominibus, siquidem concursum maris in eadem non ad-
 missum, expleuisse mysteriose satis Spiritum Sanctum, imo
 ipsam *λόγος* diuinam naturam, Sacer Codex præscribit.
 Idcirco, qui in omnibus, excepto peccato, nobis similis,
 in

in eo non similis factus est, quod ad cursum ordinarium
 nudæ naturæ non fuit productus. Quare & Aposto-
 lus addit *παράπλητίως*, *ferme eodem modo*, non autem in
 omnibus conuenienti. Interim tamen caro ista cuius
 particeps factus est, & sanguis iste, caro est & sanguis est
 non tantum humanus, sed & hominis, puta ex Maria
 Virgine depromptus, verus, solitus, ordinarius. Ecceur
 Apostolus partes constitutiuas corporis affert, liquidas
 puta & consistentes, nisi vt doceret, Phantasma non cir-
 cumgestasse Christum, sed verum humanum corpus, ex
 iisdem partibus, eademque materia conflatum, ex qua
 conflantur reliqua infantum corpora. Ibi si non adesset
 identitas, qui diceret Paulus *μετέσχε τῶν αὐτῶν*, scilicet
σαρκὸς καὶ αἱμάτων? Ex Mariæ Virginis ergo sanguine aut
 ouulo, per virtutem *ὑψίστης* foecundato prognatus Chri-
 stus verum humanum corpus habuit in fieri, in esse, vti
 embriones habent, veraque humana anima est gauisus.
 Neque aliquid contrarium naturæ hic reperire licet, cum
 naturam non euersam, sed virtute altissimi tantum modo
 eleuatam fuisse, cognoscat quiuis ingenuus Christianus.
 En ergo Christum embrionem verum hominem, en, a-
 nalogiam nostræ & Christi generationis. Hoc si nobis
 non foret meritorium, cur non DEus potuisset Adamum
 secundum verum hominem ita vnico verbo omnipotenti
 creare, ac creauit priorem? Ast noluit, quo impense
 nos dilectos sciamus ab eo, qui non angelos assumpsit,
 sed *semen* Abrahæ, *Ebr. II.* vt fieret *ὅμοιος κατὰ πάντα τοῖς*
ἀδελφοῖς v. 17. Omnino, cum & omnia facta, & omnes
 status, & omnia *παθήματα* Saluator non fui, sed nostrum
 causa suscepit, etiam hac sua genesi nobis aperit lar-
 gum solatii fontem, ex quo conceptionem nostram san-
 ctificari, & liberos nostros embriones non a merito
 Christi

Christi exclusos, sed potius DEO commendatissimos esse sciamus. In quo enim ipse tentatus est, & passus est, iurare nonit alios, Ebr. 11. 18. Quos ergo nullus adhuc humanus oculus vidit, quos ab omni humano auxilio destitutos nouimus, vtero materno inclusos, hos non tantum omnipotens Creatoris manus protegit, sed & ad hos fraterna Iesu Christi redemptio spectat, vt gratiosis expiati Patris includantur amplexibus. Imo vero qui in vtero moriuntur, de iis non sint solliciti oportet parentes Christianos, ne fortean negligantur in resurrectione ad vitam; omnis enim caro surget humana, omnes mortui excitabuntur. Non ergo vel supra potestatem omnipotentis erit, vel infra maiestatem Saluatoris, ex cinere reuocare & colligere ossicula & particulas eorum, qui viuere desuerunt antequam in libero aere viuere inceperunt. O Mei, quibus ob oculos ponitur amor Diuinus in genus humanum, quando videtis incarnandum filium DEI in omnibus assimilari voluisse vobis, dum in ipsa generatione legibus eleuata quidem, sed humanæ naturæ semet commiserit, cogitetis, quam vestrum interfit hunc amorem diuinum medullitus considerare, imo quantum in vobis est, allaborare, vt renouetis vos in spiritu animi vestri, & induamini nouo homine. Voluit Christus ita efformari corpus suum, quo vestra corpora assimilet per omnia, vestrum ergo est, non tantum vt fratris loco eum habeatis in fide & confidentia, sed & vt caueatis ne obex ponatur Spiritui Sancto vosmet regeneranti & renouanti, quo assimiletis eum qui vobis imaginem reliquit, vt sequeremini sua vestigia. Imbecillis embrio Christus, vester jamdum fuit Saluator, discite hinc quod roboris est in Christo, per fidem vobis applicare imo faciatis, vt, prouti sua imbecillitate vestram salutem procurauit omnipotens, ita vestra imbecillitas ab ipso DEO suffulta gloriam altissimi prædicet. Expectandum interim erit tempus, vbi ad virilem ætatem profecti, omnem imbecillitatem deponentes, in robore altissimi exultabimus.

*P. P. Sub Sigillo Rectoratus. Ipsa
Natiuitatis FERIA M DCCXXV.
d. 25. Decembr.*

inanimatum abortum loqui, & pœnam arbitrariam seruari velint alii. Imo vero, quando embriones nonnulli ea gauisi sunt præualentia, vt singulari præ reliquis adultis mactati fuerint felicitate, aut etiam singulari modo sese distinxerint, argumentum inde oriri persuademur, homines esse Embriones. Sic in JOHANNEM Embrionem effundebatur Propheticus Spiritus, *Luc. I. 15.* 41. ad PAVLVM embrionem pertigit segregatio & vocatio DEI, *Gal. I. 15.* JACOBVS embrio benedictionem & prærogatiuam suorum posterorum præ posteris Esau ipsa fratris conculcatione nunciauit, *Hos. XII. 4.* SAMSON embrio Naziræus, & prædicebatur & vocabatur, *Jud. XIII. 5. 7.* quod idem de JEREMIA legitur *cap. I. v. 5.* Hæc omnia non nisi in veros homines quadrant. Idcirco & naturæ & Scripturæ tramites sequentes, Embriones veros appellamus homines. Flectatis jam oculos C. O. ad CHRISTVM embrionem, huncque, præ reliquis hominibus ratione generationis prærogatiua non gaudentem notate ex eo capite, quod teste *Jesaja XLIX. 5.* dicatur: *Ab utero materno formatus, vt inserviat DEO*; quare & v. l. ita loquitur: *Jehouah inde ab utero vocauit me, e visceribus matris meæ constituit memoriam nominis mei.* Et ita Christum veneramini Embrionem, nostrum mediatorem & verum hominem. Quod habuit humanum corpus, non *σχηματικὸς* habuit, vt assumeret tantum corpus fictitium, instar angelorum apparentium, nec ex cœlo illud attulit, vt per Mariam tanquam canalem transfret, sed potitus est eodem humanitus, hominum more, in ipsa genesi, & modo participationis carnis atque sanguinis infantibus hominibus, embrionibus similis. Non enim sine multa emphasi in loco citato ad *Ebraeos II. 14.* Apostolus allegat modum per quem participes fiunt infantes sanguinis &

